

عنوان مقاله:

چیستی دیپلماسی مردمی در اندیشه امام خمینی و مقایسه آن با دیپلماسی عمومی و سنتی

محل انتشار:

فصلنامه سیاست متعالیه، دوره 7، شماره 25 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمد بهرامی - دانشجوی دکتری جامعه شناسی سیاسی، دانشگاه باقرالعلوم؛ دبیر مجمع اسلام ناب طلاب حوزه علمیه قم، قم، ایران

مختار شیخ حسینی - استادیار، گروه علوم سیاسی، پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی، قم، ایران و عضو انجمن مطالعات سیاسی حوزه

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر بررسی دیپلماسی مردمی در اندیشه امام خمینی و تبیین اشتراکات و افتراقات آن با دیپلماسی عمومی و سنتی مرسوم است. در این بررسی اشتراکات و افتراقات این مفاهیم تبیین و تبعیت از فطرت مخموره و محجوبه (نظریه دو فطرت) و رویکرد به سمت تعالی و تدانی، مبدا اصلی تفاوت ها و چارچوب اصلی مقایسه قرار گرفته است. روش پژوهش توصیفی - تحلیلی بوده و نتایج نشان داد، دیپلماسی مردمی در مقایسه با انواع دیگر دیپلماسی، منابع آن، منافع ملت و با توجه توأمان به دنیا و آخرت (کمال حقیقی) است و با دیپلماسی سنتی و عمومی ای که منابع آن منافع ملی، کارگزار آن دولت ها و مخاطبش دولت ها و افکار عمومی هستند، تفاوت دارد. فصل ممیز دیپلماسی مردمی متعالیه این است که در سطوح مختلف کارگزاران و مخاطبین، عقل رئیس قوا شود و باقی قوا در خدمت آن قرار گیرد. دو محور اساسی دیپلماسی مردمی متعالیه شامل: فعالیت های ایجابی و فعالیت های سلبی است. مورد اول براساس فطرت مخموره و در جهت دفاع از عقل به عنوان رئیس قوا و مورد دوم با توجه به فطرت محجوبه و در جهت نفی محوریت وهم، غضب و شهوت و نیز استفاده از عقل در جهت این اهداف می باشد. تفاوت دیگر میان دیپلماسی متعالیه با مدل متعارف و متدانی، در توجه آنان به دنیا و آخرت است.

کلمات کلیدی:

دیپلماسی مردمی، دیپلماسی عمومی، دیپلماسی سنتی، نظریه فطرت، امام خمینی، سیاست خارجی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/970494>

